

Rose

ทำงาน คืนของ ให้สังคม! ป.คุณนะ

1

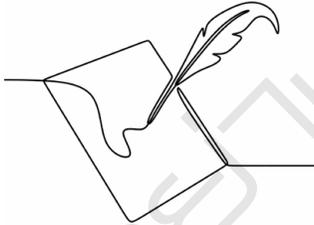
สามหนึ่งสองหนึ่ง เขียน
Kanapy วา

พิมพ์ครั้งที่ 1

Rose

ทำงานคุณยุ่งให้ผมดูแลคุณนะ

1

สามหนังสือหนึ่ง

เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ถ้างานคุณยุ่ง ให้ผมดูแลคุณนะ 1

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6470-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร วิกิตตา เตือกบัวขาว

บรรณาธิการ กัลยากร เจริญอมรรัตน์ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ จินดารัตน์ ธรรมรงฤทธิ์ • ซันเอ็ดิเตอร์ พชร เรืองฉาย

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ แซ่ยกลิ่น • ออกแบบปก นวพรช เอื้อพัทธยากร

ออกแบบรูปเล่ม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ มนต์นันท์ • พิสูจน์อักษร ลดาญุ พัดเย็น, วรรณวี

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาด พรรรัตน์ รูปสูง, สิริธาธ จิวโสม, บุร็สกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

หากใครเป็นแฟนผลงานของ **สามหนึ่งสองหนึ่ง** เรื่อง *ถ้างานคุณยุ่ง ให้ผมดูแลคุณนะ* ที่อยู่ในมือของคุณตอนนี้ เป็นผลงานเรื่องล่าสุดของนักเขียนค่ะ

สำหรับ #แฟนผมงานยุ่ง จะแตกต่างจากผลงานเรื่องที่ผ่านมาอยู่บ้าง เนื่องจากมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อทางศาสนาผี-พุทธ-พราหมณ์ เพราะ 'วินทร์' มีอาชีพเป็นคนเขียนจดหมายถึงผู้ล่วงลับ ไม่ว่าจะคนที่คุณรักจะอยู่ในนรกหรือสวรรค์ หากมีวาสนาต่อกัน ก็จะสามารถมองเห็นร้านของวินทร์ และให้เขาช่วยส่งจดหมายให้ได้ แต่เพราะวินทร์งานยุ่งมากจึงไม่มีเวลาดูแลบ้านเลย แนนอนว่าในยุคที่อินเทอร์เน็ตเข้าถึงทุกคน การจะหาคนมาทำความสะอาดนั้นก็แสนง่ายตาย ถือว่าเป็นโชคดีของวินทร์ที่ได้เจอกับ 'เดชิติน' พนักงานทำความสะอาดจากแอป 'คนเก่งดูแลบ้าน' ที่เขาไปใช้บริการ แต่ไม่รู้ว่าเป็นโชคดีของเดชิตินด้วยหรือเปล่านะสิ เพราะวินทร์งานยุ่งแบบนี้มาสองปีแล้ว...หากอยากรู้แล้วว่าบ้านของวินทร์รกแค่ไหน พลิกหน้าถัดไปพบกับร้านส่งจดหมายของวินทร์เลยดีกว่า

Rose

Trigger Warning : Emotional Abuse
คำเตือนเกี่ยวกับเนื้อหาที่รุนแรง : มีการทำร้ายทางจิตใจ

เตือนเกี่ยวกับเนื้อหา : มีการนำความเชื่อทางศาสนาผี-พุทธ-พราหมณ์
มาผสมผสานกับจินตนาการ ผู้แต่งไม่ได้มีเจตนาลบหลู่ศาสนา
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

ถ้างานคุณยุ่ง

“*ฝากถาม* หนอยได้ไหมว่าหอยจะออกกะไร...” คุณลุงร่างท้วมใส่หมวกทริลบี¹ สีนํ้าตาลเข้มถูมือพลาตงส่งเสียงหัวเราะเหาะๆ ปากกาหมึกซึมในมือชายหนุ่มที่กำลังขยับเขียนข้อความหยุดกึก เขาเงยหน้าขึ้นมา คิ้วบนใบหน้าขาวสะอาดสะอ้านเล็กสูง นัยน์ตาสีนํ้าตาลเข้มพราวระยับ

“ภรรยาของคุณตอนมีชีวิตอยู่สามารถมองเห็นอนาคตได้หรือครับ”

คุณลุงถลึงตาใส่ชายหนุ่มที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานไม้สักทองเก่า “ใช่ที่ไหนกันล่ะ!”

ชายหนุ่มวางปากกาลงข้างกระดาษสีเหลืองนวลขนาดเอห้าอย่างระมัดระวัง ก่อนประสานนิ้วมือเข้าด้วยกันแล้วพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ถ้าอย่างนั้นคุณลุงก็กำลังจะละเมิดกฎข้อแรกของทางร้านแล้วนะครับ”

อีกฝ่ายได้ยิ้มนึกสะตุงโหยง ลนลานตอบกลับไปทันที “ลุงแค่ล้อเล่นเท่านั้นเอง อายุแค่นี้แต่จริงจังเหมือนคนแก่ไปได้”

คนฟังรู้สึกเหมือนนิ้วกระดูกเล็กน้อย “สำหรับผม สามสิบสองก็ถือว่าแก่แล้ว” เขาก็มองไปเขียนข้อความต่อ

คุณลุงหัวเราะเหาะในลำคอ “ถ้าสามสิบสองแก่ แล้วลุงอย่างฉันที่หกสิบเรียกว่าอะไร?”

¹ Trilby อีกทรงหนึ่งของหมวกปานามา แต่ช่วงบนและปีกของหมวกจะแคบกว่า

มุมปากของคนเขียนจดหมายยกยิ้ม “ยังหนุ่มยังแน่น”

คุณลุงกะพริบตาพริบ ๆ ลูบพุงตัวเองก่อนหัวเราะชอบใจ ลักพักชายหนุ่มอายุสามสิบสองก็เอากะดาษสี่เหลี่ยมवलใส่แฟ้มใส่แล้วยื่นไปให้คุณลุง “นี่ครับ ลองอ่านดูว่าผมเขียนถูกต้องครบถ้วนไหม”

คุณลุงรับแฟ้มใส่มาถือก่อนคลำไปที่กระเป๋ากางเกง ทันใดนั้นเขาก็ตบหน้าผากตัวเองดัง ‘เผียะ’

“ลืมเอาแว่นมา! วินทร์ อ่านให้ลุงฟังหน่อยได้ไหม”

ชายหนุ่มเจ้าของชื่อ วินทร์รับแฟ้มใส่กลับมาก่อนเริ่มอ่านข้อความบนกระดาษ “พ่อคิดถึงแม่มากนะ หมั่นทำบุญกรวดน้ำให้แม่ตลอดหวังว่าผลบุญจะหนุนให้แม่ได้ไปเกิดในภพภูมิที่ดี ตอนนี้อ่านเจ้าเล็กสอติดคณะประมงแล้วนะ มันเอาผลสอบไปอวดที่หน้ารูปแม่ที่บ้านด้วย พ่อไม่แน่ใจว่าแม่รู้เรื่องนี้หรือยังเลยเขียนจดหมายมาบอกอีกที ช่วงนี้พ่อเบื่อก ๆ เจ้าเล็กมันสอนพ่อดูยูทูป ได้ความรู้ใหม่ๆ เยอะเลย ใช้สะดวกมาก ๆ อยากให้แม่มาดูด้วยกัน รักษาสุขภาพด้วยนะ”

คุณลุงพยักหน้าพลางยิ้มอย่างปลาบปลิ้มก่อนนึกอะไรขึ้นได้ “ช่วยเพิ่มคำว่า พ่อรักแม่นะ ลงไปด้วยหน่อยได้ไหม”

วินทร์ทำหน้าที่เหมือนคนโดนจับกรอกน้ำตาล เขาดึงกระดาษออกมาจากแฟ้มแล้วจรดปลายปากกาเขียนคำว่า “พ่อรักแม่นะ” ลงไปต่อท้ายประโยค เมื่อเห็นร่าง ๆ ว่าข้อความถูกเขียนแล้วจึงกล่าวขอบคุณอีกฝ่าย คุณลุงมีท่าทีลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถามวินทร์ออกไป “คือว่าลุงสามารถแนะนำบริการส่งจดหมายนี้ให้กับเพื่อนสนิทได้หรือเปล่า ภรรยาเขาเพิ่งเสียไปไม่นานนี่”

วินทร์ส่ายหน้า “ไม่ได้ครับ นี่เป็นกฎเหล็กของร้าน ไม่เชื่อคุณลุงก็ลองไปพูดให้เพื่อนฟัง รับรองว่าตอนพูดถึงเรื่องนี้ปากคุณลุงจะปิดสนิทเหมือนมีคนอุดชิบไว้” เขายกมือข้างหนึ่งขึ้นมาทำท่าเหมือนกำลังอุดชิบปาก

คุณลุงถอนหายใจเล็กน้อย “แล้วแต่บุญแล้วแต่วาสนาสินะ”

อีกฝ่ายหัวเราะแผ่วเบาในลำคอเป็นคำตอบ

คุณลุงยิ้ม “ขอบคุณมาก ๆ” ก่อนหยิบกระดาษใส่ซองแล้วเตรียม

จะจ่ายเงิน แต่ปรากฏว่าในกระเป๋าสตางค์มีเพียงธนบัตรสิบลบาทเดียวเท่านั้น “โอนได้หรือเปล่า”

วินทร์ชี้ไปที่แผ่นป้ายคิวอาร์โค้ดที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ “สแกนเลยครับลุง”

คุณลุงยื่นโทรศัพท์มือถือออกไปใกล้แผ่นป้าย “สมัยนี้สะดวกจริงๆ” ไม่กี่วินาทีต่อมาเสียง ‘ติ๊ง’ ก็ดังขึ้นพร้อมกับแสงสว่างจากหน้าจอโทรศัพท์มือถือซึ่งวางอยู่ใกล้มือชายหนุ่ม วินทร์เหลียวมองก่อนพนมมือไหว้อีกฝ่ายอย่างนอบน้อม

“ขอบคุณครับ”

คุณลุงรีบโบกมือปฏิเสธ “ลุงต่างหากที่ต้องขอบคุณ ถ้าไม่มีวินทร์นะตอนนี้ลุงก็ไม่ว่าจะเป็นตายร้ายดียังไงบ้าง”

เงินที่โอนออกจากบัญชีไปเมื่อครู่นี้เทียบไม่ได้เลยกับการที่เขาสามารถส่งจดหมายไปหาภรรยาอีกภพหนึ่งได้

ภรรยาของเขาเป็นทุกอย่าง คนรัก แม่ของลูก เพื่อนสนิท พวกเขาคบกันมาตั้งแต่สมัยมัธยมศึกษาปีที่หก ในทุกช่วงชีวิตของการเติบโต เขามีภรรยาคนนี้อยู่เคียงข้าง ตอนที่ภรรยาเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุหัวใจเขาแตกสลาย เหมือนโลกทั้งใบถล่มลงมา ช่วงแรกๆ พ่อแม่ของเขาต้องรับลูกชายที่ยังไม่รู้ความไปช่วยเหลือที่บ้านต่างจังหวัด

การลาจากโดยไม่ได้บอกลา...เศร้าเหลือเกิน

หลังจากผ่านงานศพของภรรยามาได้หนึ่งสัปดาห์เขาก็เจอกับชายหนุ่มตรงหน้า วินทร์เข้ามาเสนอบริการส่งจดหมายซึ่งฟังดูแล้วเหมือนเรื่องหลอกลวง

แต่ความสูญเสียทำให้เขาเชื่อและลองใช้บริการดู

การส่งจดหมายตอบโต้กับภรรยาในช่วงแรกปลอบประโลมหัวใจของเขาให้เข้มแข็งขึ้น แต่หลังจากที่ชีวิตกลับเข้าที่เข้าทาง เขาก็เริ่มสงสัย ในบริการส่งจดหมายว่าเป็นของจริงหรือแค่การแสดงละคร เขาจึงลองถามคำถามที่คิดว่ามีแต่เขาและภรรยาเท่านั้นที่รู้ หลังจากทดลองเชิงและได้รับจดหมายตอบกลับมา เขาก็เชื่อมั่นหัวใจแล้วว่าเด็กหนุ่มคนนี้มีความสามารถในการ ‘ส่งจดหมาย’ จริงๆ

การได้ส่งจดหมายตอบโต้กับภรรยาที่ล่องลับไปแล้วได้ขับเค็ลื่อนหัวใจ
ของเขาให้มีพลังในการใช้ชีวิตต่อไป

ทำให้เขายิ้มและหัวเราะได้เหมือนดังเช่นทุกวันนี้

“ไว้ลุงจะมาใหม่” ดวงตาที่เริ่มฝ้าฟางของคุณลุงทอประกายแห่ง
ความสุขออกมาก่อนเดินตรงไปที่ประตู วินทร์ลุกขึ้นไปเปิดประตูให้คุณลุง

เขามองส่งคุณลุงที่เดินออกไปจากซอยเล็กๆ บนถนนพระสุเมรุจนลับสายตา
ชายหนุ่มกลับเข้ามาในร้าน ยกกำปั้นขวาขึ้นมาทูปไหล่ซ้ายก่อนเดิน
กลับไปนั่งที่เดิม เขาพับจดหมายลงครึ่งหนึ่งอย่างระมัดระวัง นิ้วยาวสวย
ที่เห็นข้อกระดูกชัดเจนรีดทับรอยพับ จากนั้นหยิบซองจดหมายสีแดง
กับตราประทับเหล็กสีดำดำจับไม้แดงในลิ้นชักกลางขึ้นมา วินทร์เอา
จดหมายใส่ซอง สูดลมหายใจเข้าลึก ตั้งสมาธิแน่นแล้วกดตราประทับลง
บนปากซองจดหมาย ครั่งสีแดงดั่งเลือดค่อยๆ ซึมออกมาจากตราประทับ
เขากดมันอยู่สักพักแล้วดึงตราประทับออก สัญลักษณ์รูปหัวกะโหลกกลับ
งดงามปิดผนึกอยู่บนปากซอง วินทร์หันไปหาลิ้นชักไม้ที่ตั้งอยู่ด้านหลัง
แต่ละลิ้นชักมีป้ายทองเหลืองติดกำกับไว้เหนือด้ามจับ

นิ้วยาวไล่หาลิ้นชักไปตามแนวตั้งก่อนจะดึงลิ้นชักที่มีป้ายกำกับว่า
“นรกภูมิ” ออกมาแล้วหย่อนจดหมายฉบับนี้ลงไป

“เสร็จไปหนึ่ง” ชายหนุ่มปิดลิ้นชักพลางถอนหายใจก่อนเหลือบมอง
ถาดเอกสารที่มีเอกสารสีขาวปึกใหญ่วางอยู่ นี่คือข้อความที่ลูกค้าต้องการให้
เขาส่งไปหาผู้ล่องลับ โดยข้อความเหล่านี้ถูกพริ้นต์ออกมาจากอีเมลของลูกค้า
เพื่อเตรียมนำมาคัดลอกลงบนกระดาษสีเหลืองนวลตรงหน้า

การจะส่งจดหมายไปหาผู้ล่องลับตามภพภูมิต่างๆ ต้องใช้กระดาษ
ปกกา หมึก ซองจดหมาย และตราประทับที่ส่งมาจากนรกภูมิที่หนึ่ง
หรือลัญจิวรอก และจะต้องเป็นเขาคนเดียวเท่านั้นที่เขียน

วินทร์ดึงกระดาษสีเหลืองนวลมาแผ่นหนึ่งและหยิบกระดาษสีขาว
จากถาดเอกสารเพื่อเตรียมจะคัดลอกข้อความของลูกค้าลงไป ตอนนั้นเขาก็
นึกขึ้นได้ว่าตัวเองยังไม่ได้กินข้าวเช้า ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา
ตั้งท่าจะส่งอะไรกิน วินาทีต่อมาเสียงกระดิ่งก็ดังขึ้น ประตูไม้เปิดกว้าง

แสงแดดยามเก้าโมงส่องลอดเข้ามาในร้าน วินทร์รีบวางโทรศัพท์มือถือถือ
เงยหน้าขึ้นคลี่ยิ้มหวานให้ลูกค้า

“สวัสดีครับ”

ตั้งแต่เมื่อไร...

ตั้งแต่เมื่อไรที่ชีวิตเขาเป็นแบบนี้

วินทร์เปิดประตูเข้ามาในส่วนที่อยู่อาศัยด้านหลังของร้าน สองข้าง
ทางเดินเต็มไปด้วยกล่องไปรษณีย์ที่ยังไม่ได้เปิดจนเขาต้องเดินหันข้าง
เมื่อสุดทางเดินก็เลี้ยวขวาตรงไปที่ห้องครัวแบบเปิดก่อนวางกล่องข้าวที่สั่ง
มาจากร้านอาหารญี่ปุ่นลงบนพื้นที่เล็กๆ ที่ไม่ได้ถูกข้าวของบนโต๊ะยึดครอง

เขาเปิดฝากล่องข้าวเช้าที่เพิ่งจะได้กินตอนบ่ายสองโมงออก กลิ่นปลา
ซาบะย่างซีอิ้วไซ้ขึ้นมาเตะจมูก กระเพาะอาหารร้องประท้วงอย่างหนัก
เขาดึงตะเกียบไม้ออกจากกัน วางโทรศัพท์มือถือทิ้งไว้กับข้าวของบนโต๊ะ
แล้วเปิดดูหุบหาสตรिमเกมย้อนหลังของเกมเมอร์คนโปรดที่เขาดูค้างไว้

“นายไม่ได้รดน้ำฉันมาสองวันแล้วนะ!” เสียงเล็กๆ ที่ไม่รู้ว่าเสียง
เด็กผู้ชายหรือเด็กผู้หญิงดังขึ้นมาจากข้างหลัง ชายหนุ่มหันไปมอง ต้นมะลิ
ที่ออกดอกเพียงดอกเดียวในกระถางน้อยบนตู้เก็บของริมหน้าต่างสาวยไปมา
ดอกสีขาวบริสุทธิ์ที่ใหญ่กว่าดอกมะลิทั่วไปค่อยๆ ขยับหันมาเผชิญหน้า
กับวินทร์ช้าๆ

“ขอผมกินข้าวก่อนได้ไหม แล้วจะไปรดน้ำให้”

ดอกมะลิสะบัดไปทางซ้ายอย่างไม่พอใจ “ขอได้ค่ะ”

วินทร์ก่อกองตา “หมดแล้วครับ ต้องออกไปซื้อ”

ต้นมะลิสะบัดไปขึ้นลง “มันจะหมดได้ยังไง! นายแอบกินเค้กของฉัน
ไปหรือเปล่า! ทำไมนายไม่เคยใส่ใจฉันเลย! ทำไมเค้กของฉันถึงหมดได้!”

“ก็ก่อนหน้านี้คุณให้ผมรดด้วยได้กวันละสามเวลา ครั้งละหนึ่ง
กระป๋อง มันจะไม่หมดเร็วได้ยังไงครับ!” เขาหันกลับไปทากล่องข้าวตรงหน้า
“นี่ผมเพิ่งจะได้กินข้าวเช้า ตั้งแต่มีเรื่องขโมยกระดาดที่นรกครั้งนั้น
งานส่งจดหมายก็ติดขัดไปหมด” เขาคีบปลาซาบะพร้อมข้าวเช้าปากคำโต

ทำงานคุณยุ่งให้ผมดูแลคุณนะ 1

ปกติแล้วสัญญาชีวิตนรกจะส่งกระดาษพิเศษขนาดเอสี่มาให้ แต่ตอนนี้เกิดปัญหากระดาษขาดแคลน วินทร์จึงต้องเอามันมาตัดแบ่งครึ่งเป็นขนาดเอห้า

ต้นมะลิถอนหายใจเล็กน้อย “ก็นายใจดีเกินไป หัดให้ลูกค้ารอซะบ้างสิ”

คนใจดีก็สิ้นข้าวลงคอ เขายิ้ม “สำหรับมนุษย์ ความคิดถึงและการรอคอยมันทรมาณนะ”

ไปไม่สี่เที่ยวตามลำต้นสะบัดไปมา “ถ้าฉันเป็นมนุษย์นะ สิ่งแรกที่ฉันจะทำเลยก็คือทำความสะอาดบ้านของนาย!”

วินทร์ไม่สนใจคำบ่นของอีกฝ่าย เขากดเล่นคลิปวิดีโอ เตรียมผ่อนคลายสมองระหว่างกินข้าว ตอนนั้นเองโฆษณาก็ดังขึ้นมา

“คุณมีปัญหาที่บ้านหรือเปล่าคะ ยุ่งจนไม่มีเวลา งานบ้านกองเท่ๆเขา...”

“เอ๊ะ...ทำไมยูทูปฟรีเต็มถึงมีโฆษณาคัน...” วินทร์ขมวดคิ้วสังหรณ์ใจว่าบางที่เขาอาจจะ...อาจจะลืมหายคำบัตรเครดิต!

ชายหนุ่มจำต้องดูโฆษณาอย่างช่วยไม่ได้

เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่...เงินนะไม่ใช่ไม่มี แต่เวลานี่ลืชื่อเพิ่มได้จากที่ไหนบ้าง!

เมื่อหยุดหมึกแห่งราตรีมัลกัสโตดวงตะวันให้ลาลับขอบฟ้า ป้าย ‘OPEN’ หน้าประตูร้านก็ถูกพลิกเป็น ‘CLOSED’ ในจังหวะที่วินทร์กำลังจะผลักประตูกลับเข้าไปในร้าน อะไรบางอย่างที่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วตรงทางตาก็ทำให้เขาหันไปมอง ตรงปากซอยมีเงาก่อนกลมๆเล็ก ๆ สีดำกำลังพุ่งตรงมาหาเขา ชายหนุ่มเก็บมือที่วางอยู่บนประตูกลับมาข้างลำตัวก่อนหลุดตัวลงไปนั่งยองๆ

ไม่กี่วินาทีต่อมาก้อนกลมสีดำก็มาหยุดอยู่ตรงหน้า ลักษณะของมันคล้ายสุนัขพันธุ์ปอมเมอเรเนียน ขนสีดำพู่จนเหมือนลูกบอล

วินทร์ยิ้มอย่างอ่อนใจ “นี่จะไม่ให้ผมได้พักกันเลยใช่ไหม” เขายืน

มือซ้ายออกมา สุนัขตัวน้อยเลียฝ่ามือของวินทร์ ทันใดนั้นลูกศรบอกทิศทาง
สี่าก็ปรากฏขึ้น มันชี้ตรงไปที่ปากซอย

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนหยิบโทรศัพท์มือถือถือมากดโทร.ออก “ลุงวิเชียร
สะดวกมารับผมตอนนี้หรือเปล่าครับ...โอเคครับ เดี่ยวอีกสิบนาที่ผมไปยืนรอ
หน้าปากซอย”

วินทร์กดวางสาย เขาก็มองมองพื้น...สุนัขตัวน้อยหายไปแล้ว

ชายหนุ่มเดินผ่านร้านเข้าไปในส่วนของที่พักอาศัย ตรงไปยังตู้
ริมหน้าต่างที่มีกระถางต้นมะลิวางอยู่ วินทร์หยิบซองบางอย่างและ
เศษกระดาษที่ดูเหมือนใช้แล้วออกมาสองสามแผ่นก่อนปิดลิ้นชักแล้ว
เงยหน้าพูดกับดอกมะลิ “เฝ้าบ้านด้วยนะ เดี่ยวผมมา”

“ฉันไม่ใช่หมานะ!” ดอกมะลิตอบกลับมาย่างมีน้ำโท

วินทร์ไม่ได้ต่อปากต่อคำอีกฝ่าย เขาคว่ำกล่องขนมที่มีช็อกโกแลต
นมสอดไส้เยลลี่รสสตอร์วเบอร์รี่ที่ซ่อนอยู่ในกองข้าวของบนโต๊ะกินข้าว
ติดมือมาด้วย

ชายหนุ่มตัวสูงเกือบร้อยแปดสิบเซนติเมตรนั่งข้างคนขับรถแท็กซี่
ลุงวิเชียรคนขับรถไม่เคยถามวินทร์ว่าจะไปที่ไหน เพียงขับไปตามคำสั่ง
ของผู้โดยสารหนุ่ม คุณลุงคนนี้เป็นคนขับรถแท็กซี่ที่วินทร์ใช้บริการ
มาหลายปีแล้ว นับว่าเป็นคนคุ้นเคยกัน คุณลุงไม่เคยถามอะไรชอกช้ำ
ให้วินทร์ลำบากใจแม้แต่หน่อย จนบางครั้งเขาก็อดคิดไม่ได้ว่าคนคนนี้อาจ
เป็นคนของพระยมที่ส่งมาช่วยเขา

“เดี๋ยวเลี้ยวซ้ายนะครับ”

วินทร์บอกลุงวิเชียรก่อนก้มมองลูกศรบนฝ่ามือ แม้แต่ตัวเขาเอง
ก็ไม่รู้ว่าลูกศรสีดำนี้น่าจะไปไหน แต่มันใจได้ว่าจุดหมายปลายทาง
จะต้องอยู่ภายในกรุงเทพฯ อย่างแน่นอน เพราะเมืองหลวงแห่งนี้เป็นเขตที่
สุนัขตัวนั้นดูแลอยู่

ประมาณหนึ่งชั่วโมงวินทร์ก็มายืนอยู่ตรงหน้าทางลงรถไฟใต้ดิน
ของสถานีสีลม เขาเห็นสุนัขตัวกลมสีดำนั่งรออยู่ตรงทางลงบันไดเลื่อน

แม้ตำแหน่งของมันจะดูขวางทางแต่ทุกคนก็ล้วนเดินทะลุผ่านตัวมันไป

ใช้...มีแค่เขาคนเดียวเท่านั้นที่มองเห็น

เมื่อเจ้าสุนัขเห็นวินทร์ มันก็รีบลุกขึ้นแล้ววิ่งลงบันไดเลื่อนไปอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มรีบตามมันไป แต่เพราะเป็นช่วงเวลาเลิกงานจึงทำให้เขาเคลื่อนไหวได้равกับเต่าคาลาน เมื่อวินทร์ลงมาถึงข้างล่างเจ้าตัวขนฟูก็เข้าไปยืนรออยู่ด้านหลังเครื่องตรวจตั๋วอัตโนมัติแล้ว วินทร์ไม่มีบัตรรถไฟใต้ดินเพราะเขาไม่ค่อยได้ใช้บริการ บัตรเครดิตก็ไม่สามารถใช้งานได้เพราะถูกระงับชั่วคราว ตอนกลางวันวินทร์ตั้งใจจะจัดการค่าใช้จ่ายต่างๆ แต่ยังไม่ทันได้กินข้าวหมดคดลองก็มีลูกค้าเข้าร้าน

ด้วยเหตุนี้วินทร์จึงจำต้องไปยืนต่อแถวรอซื้อตั๋วที่เครื่องขายตั๋วเมื่อถึงคิวเขาก็รีบจุ่มปลายหางอย่างสง่างาม

หลังจากวินทร์เดินผ่านเครื่องตรวจตั๋วอัตโนมัติ เจ้าสุนัขตัวน้อยก็รีบวิ่งนำลงไปยังชานชาลาข้างล่าง ที่ชานชาลา มีผู้โดยสารยืนกระจายรอรถไฟด้วยสภาพอ่อนล้า เจ้าก้อนกลมสีดำรีบเข้าไปเดินข้างๆ ผู้หญิงวัยทำงานคนหนึ่ง วินทร์ไล่สายตามองเธอจากด้านหลังตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ก่อนหยุดมองเท้าซ้ายของเธออยู่วินาทีหนึ่ง สุนัขขนฟูหันมามองหน้าเขา วินทร์พยักหน้าเบาๆ เป็นเชิงให้สัญญาณ

เขาเดินเข้าไปใกล้ผู้หญิงคนนั้น ในจังหวะที่เข้าไปใกล้จนสามารถเอื้อมมือไปแตะไหล่อีกฝ่ายได้ เจ้าสุนัขตัวน้อยก็พุ่งทะลุขาข้างขวาของผู้หญิงทันที!

ในเวลาปกติผู้คนสามารถเดินทะลุผ่านตัวสุนัขสีดำตัวนี้ไปได้ราวกับเดินผ่านอากาศ แต่ถ้าเวลาที่มันตั้งใจจะพุ่งเข้าไปในบริเวณไหนของร่างกายคนแล้ว บริเวณนั้นก็จะเย็นวาบราวกับถูกจุ่มลงไปในถังน้ำแข็ง

หญิงสาวสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจจนเกือบจะเซล้ม ซึ่งนี่เป็นสถานการณ์ที่วินทร์ต้องการ เขารีบเข้าไปรับตัวเธอทันที

“อู๊ย...” เธอหันไปมองหน้าวินทร์ก่อนจะนั่งอึ้งไปพักใหญ่

ผู้ชายคนนี้หล่อมาก

ใบหน้าของเขาขาวสะอาดหมดจด จมูกโด่ง ริมฝีปากบางเล็กอมชมพู เส้นขนตายาว ดวงตาสีน้ำตาลเข้มดูอบอุ่นราวกับกำลังยิ้มอยู่ตลอดเวลา

กลิ่นหอมจาง ๆ จากตัวชายหนุ่มยิ่งทำให้หญิงสาวตกอยู่ในภวังค์นานหลายวินาที

“อะ...ขอโทษด้วยค่ะ!” เมื่อได้สติเธอก็รีบผล่ออก แต่ก็อดนึกหน้าด้วยความเจ็บปวดไม่ได้

“ไม่เป็นไรครับ” วินทร์ก็มองเท้าของหญิงสาว “เจ็บเท้าซ้ายหรือครับ”

อีกฝ่ายยิ้มแห้งพยักหน้ายอมรับ “ใช่ค่ะ” ทันทีที่รับคำเธอก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อครู่นี้เธอรู้สึกเย็นวาบที่ขาขวา แต่ทำไมผู้ชายตรงหน้าถึงทักเรื่องเท้าซ้าย และถึงแม้ว่าเท้าซ้ายของเธอจะเจ็บจริง ๆ เพราะแผลรองเท้ากัด แต่มันก็ไม่ได้รุนแรงมากนัก เธอเปิดแผลด้วยพลาสติกใส สวมรองเท้าผ้าใบใส่สบายแทนรองเท้าหุ้มส้นที่เธอชอบใส่

“เป็นแผลมาสักพักแล้ว แต่ก็ไม่หายสักที”

“เอ๊ะ!” เธอเงยหน้าขึ้นมามองชายหนุ่มตัวสูงด้วยสีหน้าตื่นตะลึง “อะ...คุณรู้ได้ยังไงคะ”

วินทร์เหลียวมองสร้อยข้อมือที่เธอสวมอยู่ เขาเดาว่าคนคนนี้จะเป็นคนเชื่อถือในเรื่องราวของขลังจึงแสวงงยืมเงินให้อีกฝ่าย “ผมเห็นอะไรแบบนี้มาตั้งแต่เด็กแล้วครับ ถึงมันจะทำให้ผมดูเป็นคนแปลก ๆ เวลาพูดเรื่องแบบนี้ แต่ผมก็อดไม่ได้ที่จะต้องเตือนคุณ”

หญิงสาวกวาดสายตาสำรวจชายหนุ่มตรงหน้าอย่างละเอียด คนคนนี้หน้าตาหล่อเหลา แต่งตัวดูดีไม่เหมือนพวกมิจฉาชีพ แต่เธอก็รู้ว่ารูปลักษณ์ภายนอกไม่อาจตัดสินคนตรงหน้าได้ เธอก็พยายามนึกถึงข่าวมิจฉาชีพบนโลกโซเชียล เท่าที่จำได้ยังไม่มีข่าวการหลอกลวงทำนองนี้ อีกทั้งที่นี้คนก็พลุกพล่าน หากเกิดอะไรขึ้นมาก็สามารถร้องขอความช่วยเหลือได้ทันที ในที่สุดหญิงสาวจึงตัดสินใจพูดออกมา

“อาทิพย์ที่แล้วฉันถูกรองเท้ากัดนะคะ แต่จนวันนี้แผลก็ยังไม่แห้งเลยอยู่จะไปหาหมอดิโอม” สีหน้าของเธอเป็นกังวลเล็กน้อย รองเท้าที่กัดเท้าของเธอนั้นเป็นรองเท้าคู่ใจที่ใส่มานานและไม่เคยกัดเลยสักครั้ง

“ก่อนหน้านี้นี้คุณได้ไปซื้อกระดาษแปด ๆ มาหรือเปล่าครับ”

“ไม่นี่คะ...” เธอรีบปฏิเสธ ทว่าสักพักก็นึกอะไรขึ้นมาได้ “อ้อ... อาทิตย์ก่อนเพื่อนที่ทำงานให้กระดาษฉันมาแผ่นหนึ่งบอกว่ามันใช้เขียนถึงคนที่ตายไปแล้วได้ ฉันคิดว่าเป็นเรื่องตลกก็เลยลองเขียนถึงแมวของฉันที่เพิ่งกลับมาไปนะคะ”

วินทร์ยังคงรักษาสีหน้าให้หนึ่งสงบ “เพื่อนของคุณเอากระดาษมาจากที่ไหนเหรอครับ”

“นะ... ในข้อปี่คะ” เธอบีบมือตัวเอง “มันไม่ดีหรอกคะ”

วินทร์พยักหน้า “ครับ กระดาษยังอยู่กับคุณหรือเปล่า ถ้ายังอยู่ก็เผามันทิ้ง หรือไม่ก็ส่งมาให้ผม ส่วนนี้...” วินทร์หยิบพวงกุญแจไม้จากกระเป๋าเสื้อคาร์ดิแกนขึ้นมา “รบกวนช่วยรับมันไว้แล้วพกดิตตัวได้ไหมครับ พอถึงบ้านแล้วคุณจะทิ้งมันก็ได้ ไม่ต้องจ่ายเงินด้วยครับ”

แน่นอนว่าหญิงสาวมีท่าทีลังเล วินทร์จึงอธิบายต่ออย่างใจเย็น “กระดาษที่เพื่อนคุณให้เป็นของไม่ดี การที่คุณเอามันเข้าบ้านแล้วยังเขียนถึงแมวที่กลับมาแล้วจะทำให้ร่างกายของคุณเจ็บปวดๆ แอดๆ รักษาอย่างไรก็ไม่หาย อย่างแผลที่เท้าซ้ายของคุณ ทุกวันนี้มันก็ยังเหมือนแผลที่เพิ่งถูกรองเท้ากัดใส่ใหม่ครับ”

หญิงสาวเบิกตากว้างอย่างตกใจ วินทร์ไม่ได้เร่งรัดอะไรอีกฝ่าย เขาเก็บพวงกุญแจกลับเข้าที่เดิมก่อนยื่นนามบัตรไปให้แทน “กลับไปคิดดูก่อนก็ได้ครับ ถ้าเปลี่ยนใจเมื่อไหร่ก็ติดต่อมาหาผมได้ที่เบอร์นี้”

เธอรับนามบัตรมาพาลงหวนนึกถึงเพื่อนสาวคนสนิทในที่ทำงาน เพื่อนของเธอคนนี้มีนิสัยชอบสรรหาสิ่งของแปลก ๆ บนร้านค้าออนไลน์มาทำคอนเทนต์ในเพจ ชื่อสินค้า ‘กระดาษถึงผู้ล่วงลับ’ ที่วางขายอยู่ในข้อปี่ทำให้เพื่อนของเธอกดสั่งซื้อมาสามแผ่น แต่เมื่อของมาส่งก็พบว่ามันเป็นเพียงกระดาษถนอมสายตาธรรมดาๆ เท่านั้น ไม่มีอะไรน่าสนใจเป็นพิเศษ จึงไม่ได้นำกระดาษนี้ไปทำคอนเทนต์ แต่เอามาใช้ในออฟฟิศแทน และยังบ่นให้เพื่อนร่วมงานฟังด้วยว่าไม่น่าให้เสียเงินพันห้าซื้อกระดาษโง่งนี้มาเลย เพื่อเข้าเติมการใช้เงินไม่รู้จักคิดของตัวเอง เพื่อนสาวคนนั้นจึงแบ่งกระดาษถึงผู้ล่วงลับมาให้เธอแผ่นหนึ่งและตั้งชื่อให้มันว่ากระดาษทองคำ เพราะมัน

เป็นกระดาษที่แพงที่สุดเท่าที่เจ้าตัวเคยซื้อมา เนื่องจากเป็นของที่เพื่อนให้ และราคาของมันก็ค่อนข้างสูง หญิงสาวจึงเก็บมันกลับบ้าน คืนนั้นเธอทะเลาะกับแฟน ร้องไห้จนตาบวม คิดถึงเบนจี้ที่เพิ่งกลับดาวแมวไป ตอนมันมีชีวิตอยู่เบนจี้มักจะเข้ามาคลอเคลียเธอทุกครั้งที่ยังร้องไห้ ประกอบกับกระดาษแผ่นนี้วางอยู่ใกล้มือพอดี เธอจึงหยิบมันมาเขียนระบายความคิดถึงถึงเบนจี้

“ในพวงกุญแจมีอะไรแปลก ๆ ซ่อนอยู่ข้างในหรือเปล่าคะ” เธอถามอย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก

“ไม่มีครับ” วินทร์หยิบพวงกุญแจขึ้นมาอีกครั้ง เขายื่นมาตรงหน้าหญิงสาวเพื่อให้เธอสังเกตมันได้อย่างละเอียด มันเป็นพวงกุญแจไม้ทรงกลมขนาดเท่าหัวนิ้วโป้ง ด้านข้างสลักลายกันหอย วินทร์ใช้นิ้วขีดพวงกุญแจเพื่อให้หญิงสาวฟังเสียงว่าข้างในไม่ได้กลวงและไม่ได้ซ่อนอะไรไว้ เธอเห็นดังนั้นจึงวางใจยอมรับมันมาถือไว้ แต่ยังไม่เก็บมันเข้าไปในกระเป๋าสะพาย

“คุณทำงานอะไรหรือคะ”

“ผมเป็นนักเขียนครับ”

หญิงสาวกุมพวงกุญแจไว้แน่น “ขอบคุณมากนะคะ”

รถไฟจอดเทียบชานชาลาพอดี พวกเขาจึงเดินขึ้นรถไฟไปด้วยกัน วินทร์อยู่พูดคุยกับหญิงสาวจนเห็นว่าอีกฝ่ายมีท่าที่สบายใจและไว้วางใจเขา มากขึ้นจึงขอตัวลงที่สถานีถัดไป ทันทีที่รถไฟเคลื่อนตัวออกจากชานชาลา เขาก็หยิบกล่องหนังเล็ก ๆ ขนาดเท่าฝ่ามือขึ้นมาจากกระเป๋าเสื้อคาร์ดิแกน ตรงกลางกล่องมีรูปลายกันหอยที่เหมือนกับบนพวงกุญแจ

เขาตีกล่องเบา ๆ สามทีก่อนเก็บมันกลับเข้าที่เดิมแล้วเดินไปขึ้นรถไฟที่ชานชาลาอีกฝั่งหนึ่งเพื่อกลับไปยังสถานีปลายทางที่เขาเลือกไว้

...

พวงกุญแจที่อยู่ในกระเป๋าสะพายของหญิงสาวสว่างวาบขึ้นมาเล็กน้อย ก่อนที่ลายกันหอยจะเลือนหายไป

เมื่อหญิงสาวถอดรองเท้าเข้าบ้าน เธอก็พบว่าแผลที่เท้าซ้ายหายไปแล้ว...

วินทร์ลงที่สถานีสามย่าน ตอนที่ก้าวเท้าออกจากรถไฟไปเหยียบบนพื้น
ซานซาลา เขาก็โน้มหน้าเล็กน้อยเพราะรู้สึกเจ็บแปล็บที่เท้าซ้าย

วันนี้ฉันใส่รองเท้าโลเฟอร์มาด้วย!

แต่การเจ็บแปล็บที่เท้าซ้ายก็แสดงว่าภารกิจของเขาสำเร็จลุล่วง
แปลที่เท้าของผู้หญิงคนนั้นได้ย้ายมาอยู่ที่เท้าของเขาแล้ว

แปลพวกนี้ถ้าให้เจ้าสุนัขตัวน้อยเลียมือก็จะหายไปเป็นปริดทิ้ง
แต่เขาจะเรียกมันให้มาเลียมือในสถานที่ที่คนพลุกพล่านแบบนี้ไม่ได้

วินทร์หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเตรียมกดเรียกรถแท็กซี่เพื่อกลับบ้าน
ขามาเขาจำเป็นต้องใช้บริการคุณลุงวิเชียร แต่เขากลับไม่ต้อง ทว่าโทรศัพท์-
มือถือกลับไม่มีสัญญาณ เขาบิดเปิดมันอยู่หลายครั้งแต่สัญญาณก็ยังไม่ขึ้น
วินทร์สังหรณ์ใจอะไรบางอย่างจึงลองกดโทร.ออก

“ขอภัยค่ะ ท่านได้ถูกระงับสัญญาณชั่วคราว กรุณาชำระค่าบริการ”

“...”

วินทร์กดวางสายพลงถอนหายใจอย่างหุดหู่...นี่เขาลืมจ่ายค่าโทรศัพท์-
มือถืออีกแล้ว!?

แล้วค่าอินเทอร์เน็ตเขาจ่ายหรือยัง ค่าน้ำ ค่าไฟ แล้วก็ค่าบริการเครดิต
อีกล่ะ!

วินทร์ไม่แน่ใจว่าห้างสรรพสินค้าที่สามย่านมีเคาน์เตอร์ให้จ่าย
ค่าโทรศัพท์มือถือไหม ดังนั้นเขาจึงนั่งรถไฟใต้ดินย้อนกลับไปสถานีสีลม

เขาสาบานกับตัวเองว่าหลังจากจ่ายค่าโทรศัพท์มือถือแล้วสัญญาณ
กลับมาใช้ได้ปกติ เขาจะรีบจ่ายบิลต่างๆให้ครบเลยคอยดู!

ในระหว่างที่กำลังยืนรอรถไฟ วินทร์ก็เห็นโฆษณาคุณตาบนหน้าจอ
โทรทัศน์ที่ห้อยลงมาจากเพดานของซานซาลา

“คุณมีปัญหากับงานบ้านหรือเปล่านั้น ยุ่งจนไม่มีเวลา ยุ่งจนขนาดที่
ว่าค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ก็ยังไม่จ่าย งานบ้านกองเท่าภูเขา แค่มองเห็น
กองผ้า พื้นบ้านที่สกปรกก็รู้สึกเหนื่อยจนอยากจะไปนอน แต่ปรากฏว่า
เตียงนอนก็วางของไว้เต็มจนแทบนอนไม่ได้ เราขอเสนอแอปพลิเคชัน
‘คนเก่งดูแลบ้าน’ แอปพลิเคชันที่จะส่งพนักงานทำความสะอาดมืออาชีพ

ไปดูแลบ้านของคุณ ยกระดับคุณภาพชีวิต เนรมิตพื้นที่ที่เป็นระเบียบเรียบร้อยง่าย ๆ เพียงแค่คลิกเดียว”

วินทร์จ้องมองโฆษณาที่เล่นวนซ้ำไปซ้ำมาอยู่พักหนึ่ง

หลังจากจ่ายค่าโทรศัพท์มือถือเสร็จแล้วเขาคิดว่าจะโหลดแอปพลิเคชันนี้มาลองใช้บริการดู

โทรศัพท์มือถือส่องสว่างวาวขึ้นมาท่ามกลางความมืดในห้องนอนของคอนโด หรุติดแม่ น้ำเจ้าพระยา ชายหนุ่มในชุดนอนที่เพิ่งเดินออกมาจากห้องน้ำ เห็นดังนั้นจึงเดินเข้าไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่ชาร์จแบตไว้ตรงหัวเตียงขึ้นมาดู หัวคิ้วกดลงเล็กน้อยเมื่อเห็นข้อความที่ปรากฏขึ้นมาบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือ

[งานทำความสะอาดบ้านที่ถนนพระสุเมรุ]

เขานั่งลงที่ขอบเตียง ค่อย ๆ อ่านรายละเอียดงานอย่างใจเย็นก่อนจะกดคอนเฟิร์มรับงาน ชายหนุ่มวางโทรศัพท์มือถือลงที่เดิมแล้วล้มตัวลงนอน

บทที่ 2

ก็อกๆ

ครี๊ด ครี๊ดดดด

เสียงเหมือนมีอะไรบางอย่างสั่นอยู่บนโต๊ะเตี้ยหน้าโซฟา มันสั่นอยู่สักพักก็หยุดลงและกลับมาสั่นใหม่อีกครั้งสลับไปมาอยู่อย่างนั้นจนคนที่นอนหลับอยู่บนโซฟาสะดุ้งตื่น วินทร์รีบลุกไปคว้าโทรศัพท์มือถือถือมากดรับอย่างลนลาน

“ครับ...อยู่หน้าบ้านแล้วหรือครับ!” วินทร์มองตรงไปที่ต้นมะลิริมหน้าต่าง “โอเคครับ เตี่ยวผมไปเปิดประตูให้!” เขาวางโทรศัพท์จามออกมาเสียงดัง ก่อนเดินไปใกล้ต้นมะลิ

“พนักงานทำความสะอาดของนายจะมายืนอยู่หน้าบ้านได้ยังไงฉันยังไม่ได้เอาปลายใบไม้แตะกันเลยนะ!” ต้นมะลิบิดตัวไปทางซ้ายที่ขวาที่เพื่อยืนยันคำพูดตน

วินทร์ขมวดคิ้ว...จริงอย่างที่ต้นมะลิพูด ร้านส่งจดหมายของเขาไม่ใช่ใครๆก็สามารถมองเห็นได้ ถ้าอยากให้เห็นคนทั่วไปมองเห็นร้านปลายใบไม้บนต้นมะลิแต่ละใบจะต้องสัมผัสกัน

แต่ต้นมะลียังคงเหมือนเดิม ส่วนคนในสายกลับบอกเขากำลังยืนรออยู่หน้าบ้าน

แสดงว่า...

“ผมกับเขามีวาสนาต่อกัน?”

“ก็ต้องเป็นอย่างนั้นแหละ ไม่อย่างนั้นเขาจะหาร้านเจอได้อย่างไร”
ต้นมะลิตอบอย่างไม่ใส่ใจ “นายรดฉันด้วยโถ่ก่อนไปเปิดประตูนะ”

วินทร์เดินไปเปิดตู้เย็นหยิบกระป๋องโค้กมารดให้ต้นมะลิ

“ครึ่งกระป๋องก็พอ เดี่ยวนายบ่นฉันอีก” เสียงของต้นมะลิเรียกสติ
ชายหนุ่มให้กลับมา เขาเก็บกระป๋องโค้กกลับเข้าไปในตู้เย็นที่แสนแน่นเอี้ยด
อีกครั้งก่อนรีบเดินไปเปิดประตู

“สวัสดิ์ครับคุณวินทร์” ชายหนุ่มหลังประตูเอ่ยทักทายด้วยน้ำเสียง
สดใสและรอยยิ้มเป็นมิตร ความสูงของวินทร์เป็นรองทันทีเมื่อยืนใกล้
กับผู้ชายคนนี้ หน้าตาของเขาโดดเด่นคมสัน นัยน์ตาสีเข้มดูจน่าหมึก
สันจมูกโค้งรับกับทรงคิ้วสวย สีมิวคล้ำแดงเล็กน้อย ร่างกายเต็มไปด้วย
มัดกล้ามเนื้อแข็งแรงอย่างคนออกกำลังกายสม่ำเสมอ

วินทร์ความหาเสียงตัวเองอยู่หลายวินาทีกว่าจะถามออกไป “คุณเดซิณ
ไซ้ใหม่ครับ”

“ครับ” พนักงานทำความสะอาดพยกหน้าอย่างกระตือรือร้น ไม่มี
อาการหงุดหงิดฉุนเฉียวที่ถูกปล่อยให้ยืนรอ ข้างตัวเขามีรถเข็นที่ใส่อุปกรณ์
ทำความสะอาด วินทร์มองด้วยความสงสัย “คุณมายังไงครับ”

“ผมขับรถมาครับ แต่เมื่อกี้โทรหาคุณแล้วไม่มีคนรับ เลยจอดรถไว้
แถวริมฟุตปาธใกล้ๆ ปากซอย ตรงนั้นจอดรถได้หรือเปล่าครับ”

“จอดได้ครับ” วินทร์โค้งตัวให้อีกฝ่าย “ผมต้องขอโทษด้วยนะครับ
ที่ไม่ได้รับโทรศัพท์ แถมยังปล่อยให้คุณรอนานอีก” เขายกมือขึ้นมา
ลูบผมยุ่งๆ ของตัวเองอย่างเขินอายพลางเปิดประตูกว้างเชื้อเชิญให้อีกฝ่าย
เข้ามาข้างใน

“ไม่เป็นไรครับ” เดซิณยิ้ม แล้วก้าวเข้ามาในร้านพร้อมรถเข็น
ชายหนุ่มกวาดสายตามองไปทั่ว ห้องนี้สะอาดมาก มีเพียงเฟอร์นิเจอร์
ไม้เก่าๆ ไม้ที่ขึ้นวางอยู่ แถมยังมีกลิ่นหอมจางๆ ที่ให้ความรู้สึกสงบสบายใจ

เดซิณอดนึกแปลกใจขึ้นมาไม่ได้ เพราะตอนที่มารับงานเจ้าของงาน
หมายเหตুব้านรกมาก และให้ทำความสะอาดเท่าที่ทำได้

ก็ไม่เห็นจะรกตรงไหน

“ห้องนี้ไม่ต้องทำความสะอาดนะครับ” วินทร์พูดก่อนเดินนำเดซิณเข้าไปในส่วนที่อยู่อาศัยด้านหลัง

ทันทีที่เปิดประตูเดซิณก็ถึงกับพูดไม่ออก...เข้าใจข้อความในหมายเหตุแล้ว

เจ้าของบ้านหัวเราะแหย่ๆ อย่างเขินอาย “รบกวนย่นะครับ แปะดิวังงทำได้เท่าไรก็เท่านั้น รบกวนด้วยนะครับ” วินทร์โค้งตัวให้อีกฝ่าย “ผมขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะครับ”

ว่าแล้วเจ้าตัวก็เดินหันข้างเข้าไปในบ้านและขึ้นชั้นสองไป เดซิณยังคงยืนนิ่งไม่ขยับ...นี่มันใช้บ้านคนจริงๆ เหรอ

วินทร์รีบขึ้นไปแปร่งฟันในห้องน้ำ ที่เขากล้าทิ้งพนักงานทำความสะอาดบ้านไว้ข้างล่างคนเดียวโดยไม่กลัวว่าอีกฝ่ายจะขโมยของหรือทำอะไรไม่ดีในบ้าน เพราะมี ‘พี่มะลิ’ คอยดูแลสอดส่องอยู่ ชายหนุ่มมองตัวเองในกระจกเงาที่กำลังแปร่งฟันด้วยความอ่อนใจ

เขาจำไม่ได้ว่าผลอหลับบนโซฟาไปตอนไหน น้ำก็ยังไม่ได้อาบ

ต้องยอมรับว่าการเขียนจดหมายและการประทับตราแต่ละครั้งใช้พลังชีวิตค่อนข้างเยอะ ก่อนเหตุการณ์ขโมยกระดาษในนรก เขาจำกัดให้ตัวเองเขียนและส่งจดหมายวันละห้าฉบับเท่านั้น แต่ตอนนี้เรียกได้ว่าใช้พลังชีวิตในแต่ละวันจนเกลี้ยงหลอด เขาถึงขนาดเคยพับหลับอยู่ตรงบันไดบ้านในระหว่างที่กำลังเดินขึ้นห้องนอน

เฮ้อ...

ในขณะที่กำลังจะเอามือรองน้ำเพื่อบ้วนปาก วินทร์ก็เห็นข้อความบนฝ่ามือตัวเอง เมื่อครู่เขารีบร้อนแปร่งฟันจึงไม่ทันได้สังเกตเห็น นี่น่าจะเป็นข้อความเขียนเตือนตัวเองก่อนสติสุดท้ายจะดับไป

‘ร้านกระดาษในซ้อปบี้’

ชายหนุ่มบ้วนปากไปกลางขบคิดถึงเรื่องนี้ไปพลาง

ที่จริงแล้วเรื่องขโมยกระดาษในนรกภูมิไม่ใช่ธุระของเขาและพระยมก็ไม่อยากให้ ‘มนุษย์ธรรมดาที่มีความพิเศษเพียงเล็กน้อย’ คนนี้เข้าไปยุ่ง

ุ่นวาย ตัวเขาเองก็ไม่ได้อยากยุ่ง แต่เพราะจำนวนกระดาษรอบล่าสุดที่ทางนรกลงมาให้มีจำนวนน้อยมาก แม้จะพยายามตัดแบ่งออกเป็นหลายขนาด แต่ก็ยังไม่เพียงพอกับข้อความของลูกค้าที่มีทั้งที่ยังค้างส่งและที่เข้ามาใหม่

ปัญหานี้ทำวินทร์หน้าใจอยู่นานจนกระทั่งเขาได้ข่าวว่ากระดาษที่ถูกขโมยไปอยู่บนโลกมนุษย์ วินทร์จึงขออนุญาตพระยมช่วยตามหากระดาษอีกแรงหนึ่ง

ความอยากได้กระดาษเป็นเหตุให้เขาต้องเข้าไปพัวพันกับเหตุการณ์ขโมยกระดาษอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

วินทร์ในชุดเสื้อเชิ้ตแขนสั้นกางเกงขายาวสบายๆ เดินลงบันไดมาชั้นล่าง เขาเห็นเดซิณกำลังสวมผ้ากันเปื้อนสีเงินของทางบริษัท เนื่องจากเดซิณเอารถเข็นที่ใส่อุปกรณ์ทำความสะอาดเข้ามาข้างในไม่ได้ จึงใช้วิธีขนด้วยมือและนำรถเข็นไปเก็บไว้ที่รถเพื่อไม่ให้เกะกะขวางทางเดิน

ทันทีที่เดซิณเห็นวินทร์ก็รีบผูกเชือกผ้ากันเปื้อนและผายมือไปทางโต๊ะกินข้าวและโต๊ะเตี้ยหน้าโซฟา “พวกกล่องเปล่ากับพลาสติกห่อกันกระแทกให้ผมเอาไปทิ้งให้เลยไหมครับ”

“ครับ อะไรที่เป็นขยะก็ทิ้งไปเลยครับ” วินทร์พยักหน้า “ถ้าคุณหิวน้ำ กดน้ำได้ที่ตู้กดน้ำเย็นในห้องครัวนะครับ”

“ได้ครับ” เดซิณยิ้มก่อนเริ่มลงมือประกอบเครื่องดูดฝุ่น วินทร์รีบเดินออกไปพลิกป้ายหน้าร้านจาก ‘CLOSED’ เป็น ‘OPEN’

เพื่อให้เนียนกับการเป็นนักเขียน วินทร์จึงหยิบโน้ตบุ๊กขึ้นมาประดับไว้บนโต๊ะ

เมื่อชายหนุ่มจัดฉากบนโต๊ะทำงานเสร็จเรียบร้อยและเห็นว่ายังไม่มียูกค้าเข้ามาใช้บริการ เขาจึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดั่งไขว่คว้าแต่ยังไม่ทันได้กดสั่งวินทร์ก็นึกอะไรขึ้นมาได้ เขาเดินกลับเข้าไปในบ้านอุ้มกระดาษต้นมะลิออกมาวางไว้ที่โต๊ะทำงาน

เนื่องจากเดซิณเริ่มดูดฝุ่นแล้ว วินทร์จึงไม่กังวลว่าอีกฝ่ายจะได้ยิน

เสียงพูดคุยของเขากับต้นมะลิ

“ผมจะสั่งไข่กระทะนะ”

ดอกมะลิขยับขึ้นลงคล้ายการผกคีรีระ ปลายใบไม้บนลำต้น
ค่อยๆ แตะล้มผัดกันเพื่อทำให้คนทั่วไปสามารถมองเห็นร้านได้ มันกระซิบ
ถามวินทร์กลับมาเสียงเบา

“ใช้ร้านประจำที่นายชอบสั่งหรือเปล่า”

“ครับ”

“สั่งแดงมะนาวโซดาให้ฉันด้วยสิ!”

“แต่คุณมีโค้กแล้วนะ...”

“ก็เทโค้กครึ่งหนึ่งแดงมะนาวโซดาครึ่งหนึ่งก็ได้”

“...”

เดชิณรู้ลึกกว่างานตรงหน้ามันช่าง... ทำหายเหลือเกิน

สำหรับคนที่รักความสะอาดและชื่นชอบความเป็นระเบียบเรียบร้อย
เป็นชีวิตจิตใจอย่างเดชิณ สภาพบ้านตรงหน้าเหมือนกรงเล็บนกเหยี่ยว
ที่ข่วนหัวใจเขาให้เป็นแผลเหวอะ

เขารู้สึกว่าเวลาแปดชั่วโมงที่วินทร์จ้ำมานั้นน้อยเกินไป!

ดูสิ! ดูฝุ่นใต้โซฟา เหมือนไม่ได้ดูมาเป็นชาติ!

เดชิณไล่สายตาขึ้นไปมองหมอนอิงและโซฟาด้วยสีหน้ายากจะบรรยาย
เขาอยากถอดปลอกหมอน ปลอกหุ้มเบาะโซฟาออกแล้วเอาไปซัก...มันจะต้อง
อมฝุ่นเยอะมากแน่ๆ!

แต่การซักผ้าอยู่นอกเหนือขอบเขตงานของเขา เพราะที่บริษัทมีบริการ
ซักรีดแยกไว้ต่างหาก เดชิณยืนข่มจิตใจของตัวเองหันกลับไปดูดูฝุ่น
ทุกซอกทุกมุมอย่างตั้งอกตั้งใจ จนเมื่อเข้าไปดูดูฝุ่นในห้องครัว เขาก็พบว่า
พื้นบริเวณตู้เย็นมีของเหลวสีน้ำตาลเข้มหกอยู่ ชายหนุ่มเมงหน้าขึ้นมอง
บานประตูตู้เย็นปิดไม่สนิท พอเขาดึงมันให้เปิดออกกว้าง กระจ่างใ้
ก็หล่นลงบนพื้นส่งเสียงดัง ‘เค๊ริง’

“...”

คนรักความสะอาดยื่นมือมองชั้นในตู้เย็นอยู่นานหลายวินาที
เขาเห็นทั้งถุงทั้งกล่องพลาสติกมากมายวางซ้อนกันแน่นจนจนไม่มี
พื้นที่ว่าง ตามชั้นมีคราบสีน้ำตาลเข้มของโค้กที่หกลงมา
คนคนนั้นต้องรีบยัดโค้กเข้าไปเก็บในตู้เย็นอย่างสง ๆ แล้วโค้กก็หก
ลงมาแน่นอน

หัวใจของเดวิดตอนนั้นเหมือนถูกเสียดะบปแล้วควักออกไปฉีกเป็น
ชิ้น ๆ

ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าลึก ปิดเครื่องดูดฝุ่นหมุนตัวเดินตรงไป
เคาะประตูที่เชื่อมกับร้าน ผ่านไปสักพักใบหน้าชาวสะอาดที่แฝงไปด้วยความ
อ่อนโยนหนุ่มवलก็โผล่ออกมา “ครับ?”

ทำยมของเดวิดประหลาดเล็กน้อยเพราะเขาต้องยื่นหั้นข้างหลบกล่อง
ไปรษณีย์ “โค้กในตู้เย็นหกนะครับ ผมขอทำความสะอาดชั้นในตู้เย็น
ไปด้วยเลยได้ไหม?”

วินทร์ทำท่าตกใจก่อนตั้งท่าจะตรงเข้าไปเก็บกวาดอย่างลืมตัวว่าตนเอง
ได้จ้างพนักงานมาทำความสะอาดบ้าน เดวิดรีบยกมือห้าม

“เดี๋ยวผมทำให้ครับ”

“อ้อ...” วินทร์รีบพยักหน้าแรง ๆ “ได้เลยครับ ขอขอบคุณมาก ๆ นะ
ครับ”

“ยินดีครับ”

หลังจากวินทร์ปิดประตู เดวิดก็ถลกแขนเสื้อขึ้น แวมุ่มมันพาดผ่าน
บนนัยน์ตาสีเข้ม เขาเดินกลับไปตู้เย็น จัดการเคลียร์ของบนเคาน์เตอร์
เพื่อเตรียมพื้นที่สำหรับวางข้าวของจากในตู้เย็น จังหวะนั้นเดวิดก็เหลือบไป
เห็นกองจานซามในอ่างล้างจาน โชคดีที่เจ้าของบ้านเชี่ยวชาญอาหารทิ้งและ
ล้างมันด้วยน้ำเปล่าก่อนวางทิ้งไว้ พวกมันจึงไม่ได้ดูสกปรกมากนัก

เดวิดจัดการโค้กที่หกอยู่บนพื้น จากนั้นก็ล้างจาน เคลียร์อ่าง
ล้างจานให้ว่าง เขาเริ่มจัดการคราบโค้กในตู้เย็น ข้าวของทั้งหมดถูกรื้อออก
มาวางข้างนอก ชั้นวางของก็ถูกลอดออกไปล้างและเช็ดให้แห้งก่อนใส่กลับ
เข้าไปใหม่

เดซิณมองของที่นำออกมาจากตู้เย็น ใจจริงเขาคิดอยากตัดแยกของเหล่านี้ แต่มันจะดูท่าเกินหน้าทีไปหน่อย ชายหนุ่มจึงตัดสินใจจะจับของทุกอย่างยัดกลับไปตู้เต็ม เขาหยิบถุงพลาสติกใบแรกขึ้นมาและถือมันค้างไว้เมื่อเห็นว่าข้างในมีขนมปังขึ้นราเขียวชอุ่ม

“...”

เดซิณเปลี่ยนใจตัดแยกของที่หมดอายุไปไว้อีกกองหนึ่งทันที
ได้โปรดจ้างผมทำความสะอาดต่ออีกหนึ่งวันเถอะครับ!

ผู้ชายคนนี้ใช้ชีวิตอยู่ยังไงเนี่ย!

ในระหว่างที่กำลังตัดแยกของหมดอายุเขาก็เจอกล่องพลาสติกสีขาวขนาดใหญ่ที่ใส่ข้าวสารไว้ข้างใน ตรงหน้ากล่องมีกระดาษโน้ตแปะกำกับด้วยลายมือสวยงามว่า ‘ข้าวสังฆชาติสาส์’

“...”

มันคือข้าวอะไร

เป็นข้าวสายพันธุ์ใหม่ที่เขาไม่เคยกินมาก่อนหรือเปล่า...

อย่าว่าแต่เคยกิน แค่อือเขายังไม่เคยได้กินเลย

เดซิณยังเจอขวดแก้วสวยแปลกตาที่ใส่ของเหลวใสและมีกระดาษโน้ตแปะกำกับว่า ‘น้ำจากสระฮอนดาต’

???

อีกทั้งยังมีถุงพลาสติก ‘แก๊งหิมพานต์ฟาเฟลิน’

แม้เดซิณจะรู้สึกงงงวยกับชื่อพวกนี้ แต่เขาก็ไม่ได้นำมาสนใจมากนัก หลังจากตัดแยกของเสร็จแล้วเขาก็เดินไปเคาะประตูที่เชื่อมกับร้าน ลักพักวินทร์ก็เปิดประตูออกมา คราวนี้เดซิณเห็นว่ามีคนอื่นนอกจากวินทร์อยู่ในห้องนั้นด้วย ชายหนุ่มจึงถามอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงที่เบาลงกว่าปกติ “ของที่เหลือหรือหมดอายุแล้วในตู้เย็นให้ผมทิ้งเลยไหมครับ”

วินทร์คิดอยู่พักหนึ่งก่อนพยักหน้า วินาทีต่อมาก็ยื่นอะไรขึ้นมาได้ แม้ในใจจะเริ่มสับสน แต่ท่าทางของวินทร์ยังคงนิ่งสงบ “ทิ้งให้หมดเลยครับ ยกเว้นของที่มีกระดาษโน้ตแปะไว้ ขวดน้ำเต้า แล้วก็ได้...”

“ครับ” เดซิณรับคำ วินทร์เริ่มเหยยหน้ากัางวลใจออกมา ลังแล้ว

จะบอกให้ลูกค้ารอแล้วตามอีกฝ่ายไปดูตู้เย็นด้วยดีไหม เพราะอยู่คนเดียวมานานและไม่เคยจ้างใครให้มาทำความสะอาดบ้านมาก่อน จึงทำให้ลืมนึกถึงพวกของแปลก ๆ ในตู้เย็นไป

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมจะทำตามหน้าที่อย่างเดียว”

วินทร์มองอีกฝ่ายอย่างอึ้ง ๆ ก่อนคลี่ยิ้มกว้าง “ขอบคุณครับ”

พวกเขาแยกย้ายกันกลับไปทำหน้าที่ของตัวเอง

เดซิณมองของในตู้เย็นที่ถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยก่อนจะปิดประตูตู้เย็นอย่างสบายใจ หน้าประตูตู้เย็นมีโพสต์-อิทเตือนให้จ่ายบิลค่าต่าง ๆ แปะอยู่เต็มไปหมด

เขาเริ่มสงสัยเล็กน้อยว่าอีกฝ่ายทำงานอะไร

เดซิณกลับไปเคลียร์พวกกล่องลูกฟูกเปล้าและพลาสติกกันกระแทกบนโต๊ะ เขาหยุดพักกินแซนด์วิชครู่หนึ่งก่อนลงมือทำความสะอาดต่อ ชายหนุ่มเริ่มเช็ดทำความสะอาดตู้ โต๊ะ โทรทัศน์ เขาเช็ดทุกซอกทุกมุมของบ้าน กระทั่งร่องหน้าต่างเดซิณก็ไม่เว้น หน้าต่างถูกเช็ดจนใสว้าง มุ้งลวดก็ถูกถอดออกไปล้างและตากแดด

หลังจากนั้นเดซิณก็กลับมาดูฝุ่นอีกครั้งก่อนจะลงมือถูบ้านสามารถรอบจนพื้นเงาวับ

ต้นมะลิเมื่อตั้งอยู่ที่โต๊ะทำงานจนถึงบ่ายก็โวยวายอยากกลับไปรับแดดอยู่ที่เดิม เมื่อวินทร์หย่อนจดหมายฉบับหนึ่งลงไปในลิ้นชัก ‘สวรรค์’ เขาก็อึดมกระดากต้นไม้เดินกลับเข้าไปในส่วนที่อยู่อาศัยด้านหลัง

ตอนที่เปิดประตูเข้าไป วินทร์กับต้นมะลิถึงกับตื่นตะลึง

นานเท่าไรแล้วที่พวกเขาไม่เห็นบ้านสะอาดแบบนี้

แม้สองข้างทางยังคงเต็มไปด้วยกล่องไปรษณีย์ที่ยังไม่ถูกเปิด แต่กล่องแต่ละใบก็ถูกเช็ดปิดฝุ่น พื้นไม้เงาวับ วินทร์เดินหันข้างเข้าไปด้านในอย่างตื่นตาตื่นใจ บนโต๊ะกินข้าวมีพื้นที่วางของเพิ่มขึ้นมาถึงครึ่งหนึ่ง แม้ข้าวของในบ้านจะยังดูเยอะเหมือนเดิม แต่มันก็ถูกจัดวางอย่างเป็น

ระเบียบ ของเล็กซ้อนอยู่บนของใหญ่ ดูแล้วสบายตาขึ้นมาก

ในระหว่างที่กำลังชื่นชมความสะอาด วินทร์ก็ได้ยินเสียงกุกกักดัง ออกมาจากห้องน้ำ เขาจึงเดาว่าอีกฝ่ายน่าจะกำลังล้างห้องน้ำอยู่

วินทร์เดินตรงไปวางกระถางต้นไม้บนตู้ริมหน้าต่าง เขากับต้นมะลิ จ้องมองหน้าต่างที่ถูกเช็ดจนใสกึ่งด้วยสายตาชื่นชมอย่างสุดหัวใจ

นอกหน้าต่าง วินทร์ยังเห็นมุ้งลวดวางตากแดดอยู่ด้วย

“สุดยอด” ต้นมะลิอดไม่ได้ที่จะพึมพำออกมา “ต้องทำยังไงถึงจะได้ พ่อหนุ่มคนนี้อยู่ที่บ้าน”

วินทร์กระซิบ “จะให้คนอื่นเข้าออกบ้านบ่อยๆ ได้ยังไงครับ นี่เป็น กรณีพิเศษ ผมตั้งใจจะจ้างแค่ครั้งเดียวเท่านั้น”

“นายลืมนิดแล้วเธอว่าเขากับนายมีวาสนาต่อกัน”

พอพูดถึงเรื่องนี้วินทร์ก็มีสีหน้าหนักใจ เขายังไม่เคยเจอกรณีแบบนี้ มาก่อน ลูกค้าของเขามีทั้งที่เขากออกไปหาเองและเดินเข้ามาที่ร้าน ลูกค้า ส่วนใหญ่ตอนเจอกันครั้งแรกจะมีอารมณ์เหตุนุ่เศร้าหมองจากการสูญเสีย ซึ่งทำให้ง่ายต่อการพูดคุย แต่คนคนนี้มีมาที่ร้านด้วยรอยยิ้มสดใสราวกับไม่มี เรื่องหนักใจ แถมยังมุ่งมั่นทุ่มเทกับการทำงานอย่างเต็มที่ ตามเนื้อตามตัว ก็ไม่ได้ใส่เครื่องรางของขลัง จึงทำให้เขาดูไม่ออกว่าคนคนนี้เชื่อเรื่องลี้ลับ หรือไม่ และคิดไม่ตกว่าควรจะพูดกับอีกฝ่ายว่าอย่างไร

หรือบางทีวาสนาอาจจะไม่ได้หมายถึงการส่งจดหมายเพียงอย่างเดียว?

ตอนที่เดซิณถือถังน้ำที่ใส่อุปกรณ์ทำความสะอาดห้องน้ำออกมา เขาก็จ้อง มองกระถางต้นไม้แปลกตาที่จู่ๆ ก็มาปรากฏบนตู้ริมหน้าต่าง

“...” ต้นมะลิ

เขาชะงักหันมองประตูห้องที่วินทร์นั่งทำงานอยู่ก่อนหันกลับมาจ้อง ต้นมะลิใหม่ เดซิณเดินกลับไปยังมุมที่วางอุปกรณ์ทำความสะอาด เขาหยิบ ผ้าขนหนูสะอาดผืนหนึ่งขึ้นมาแล้วเดินตรงไปที่ต้นมะลิ ในจังหวะที่ชายหนุ่ม กำลังจะเอื้อมมือไปเช็ดครอบกระถางต้นไม้ เขาก็ชะงักเมื่อเห็นว่าข้างใต้กระถาง มีถาดรองน้ำวางอยู่ และน้ำในถาดจะล้นออกมาแล้ว

คนคนนี้จะเอาแต่รดน้ำต้นไม้อย่างเดียวแน่ๆ

พนักงานทำความสะอาดผู้หวังดีจึงเอาถาดรองไปเทน้ำทิ้ง ล้างและเช็ดให้แห้งก่อนนำมาวางคืนที่เดิม

หัวใจของต้นมะลิตกไปอยู่ที่โคนต้น ก่อนหน้านั้นมันเพิ่งจะกินแฉะมะนาวโซดาไป ถ้าไม่มีน้ำในถาดพวกมดมันจะได้ขึ้นมาบนกระถางใหม่!

แม้ในใจของต้นมะลิจะกรี๊ดร้อง แต่มันก็ทำได้เพียงอยู่นิ่งเหมือนเป็นต้นมะลิปกติทั่วไป

เมื่อเดซิณเชิดกระถางเสร็จเขาก็จ้องดอกมะลิที่ใหญ่กว่าดอกมะลิทั่วไปอยู่พักหนึ่ง ชายหนุ่มอดไม่ได้ ยกปลายนิ้วขึ้นมาแตะกลีบมันเบาๆ เมื่อพบว่าดอกมะลิตรงหน้าเป็นของจริงเขาก็หมดความสงสัย หมุนตัวเดินไปแจ้งวินทร์ว่าจะขึ้นไปทำความสะอาดชั้นสอง

ทันทีที่เดซิณหายขึ้นไปข้างบน ต้นมะลิก็ขยับไปมาด้วยความร้อนอกร้อนใจ มันก้มลงมองพื้นรอบตัวอย่างหวาดระแวง ทว่าในวินาทีต่อมาต้นมะลิก็รู้สึกได้ถึงความผิดปกติบางอย่าง...ปลายกลีบดอกมะลิที่เดซิณสัมผัสเมื่อครู่กลายเป็นสีดำราวกับถูกจุ่มลงไปในช่วงหมึก

ดอกมะลิหันไปจ้องที่บันไดเหม็ง

หลังจากที่เดซิณบอกวินทร์ว่าจะขึ้นไปทำความสะอาดข้างบน ชายหนุ่มก็ตั้งใจว่าหลังจากคัดลอกข้อความในอีเมลลงบนกระดาษเสร็จแล้วเขาจะเดินไปตรวจตู้เย็นและความเรียบร้อยในบ้าน ในขณะที่กำลังตั้งใจเขียนข้อความ โทรศัพท์มือถือที่วางอยู่ข้างๆ ก็สั่นครี๊ดสองครั้ง วินทร์หยุดเขียนชะโงกหน้าไปดูหน้าจอโทรศัพท์

พรดาว : สวัสดีค่ะคุณวินทร์ นี๋ดาวนะคะ ที่เราเจอกันเมื่อวานที่รถไฟใต้ดิน

พรดาว : ฉันจะส่งกระดาษให้คุณคะ ฉันได้กระดาษจากเพื่อนมาด้วย รบกวนขอที่อยู่คุณวินทร์หน่อยได้ไหมคะ

วินทร์วางปากกาลง ดวงตาสีน้ำตาลเข้มฉายแววดีใจ

เขาอยากได้กระดาษ แต่ก็ไม่อยากบังคับฝืนใจอีกฝ่าย กระดาษพิเศษพวกนี้เมื่ออยู่ในมือคนอื่นมันคือของไม่ตี บางคนพอรู้ความจริงก็อยากจะรีบกำจัดมันทิ้ง ไม่สะดวกใจที่จะแตะต้องมันอีก วินทร์เข้าใจดี เขาจึงได้เสนอทางเลือกว่า ถ้าไม่ส่งกระดาษคืนก็ให้เผามันทิ้งไป

ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา นามบัตรที่วินทร์ให้อีกฝ่ายไปนั้น มีเพียงเบอร์โทรศัพท์และไอดีไลน์เท่านั้น ในระหว่างที่เขากำลังพิมพ์ที่อยู่ข้อความของพรดาวก็ดังขึ้นมาอีก

พรดาว : ส่วนร้านขายกระดาษในซ้อบปีเหมือนจะปิดไปแล้วละ

วินทร์กดส่งที่อยู่และพิมพ์ถามเพิ่มเติม

วินทร์ : เพื่อนคุณพอจะจำได้ไหมครับว่าชื่อสินค้าที่ร้านตั้งให้กระดาษพวกนี้ชื่ออะไร

พรดาว : เดี่ยวฉันจะลองถามเพื่อนให้หะคะ

เขาพิมพ์ขอบคุณก่อนวางโทรศัพท์มือถือลงที่เดิม วินทร์เอี้ยวตัวไปดึงลิ้นชักยาวชั้นบนสุดแล้วหยิบกระดาษสีดำนิตหนึ่งขึ้นมาเพื่อเขียนรายงานถึงพระยม ทันทีที่เขาวางกระดาษสีดำนิตข้างกระดาษสีเหลืองนวล เสียงกุกกักราวกับมีหนูวิ่งอยู่ในลิ้นชักข้างหลังก็ดังขึ้น วินทร์หันไปมอง เขาไล่สายตาไปตามลิ้นชักซ้ำ ๆ ก่อนพบว่าป้ายโลหะทองเหลืองของลิ้นชักหนึ่งเปลี่ยนเป็นสีเงิน

อุตรกुरुทวีป

เขาดึงลิ้นชักนั้นออกมา ล้วงมือไปหยิบซองจดหมายข้างใน แล้วหันกลับมาวางมันลงข้าง ๆ กระดาษสีดำ

วินทร์มองกระดาษสีเหลืองนวล กระดาษสีดำ และซองจดหมายสีทองตรงหน้า

เขาถอนหายใจเล็กน้อย...
เขียนจดหมายให้เสร็จก่อนแล้วกัน

ศรีอยุธยา

คุณอยากส่งจดหมายถึงผู้เป็นที่รักที่ล่องลับไปแล้วไหมครับ
หากเรามีวาสนาได้พบกัน ผมจะเป็นธุระส่งข้อความของคุณไปยังอีกโลกหนึ่ง
...หวังว่าเราจะมีวาสนาต่อกัน
แต่ว่าคุณพอจะรู้จักคนทำความสะอาดบ้านเก่ง ๆ สักคนไหมครับ

‘วันทร์’ ชายหนุ่มอายุสามสิบสองปี ผู้มีอาชีพเขียนจดหมายถึงผู้ล่องลับ
ทุกอย่างราบรื่นจนกระทั่งพระยมในรถขุมที่หนึ่งส่งกระดาษสำหรับเขียนจดหมายมาให้ล่าช้า
ส่งผลให้มีข้อความค้างส่งเป็นกองพะเนิน
งานบ้านไม่ได้ทำ ขนาดค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าบัตรเครดิต ค่าโทรศัพท์เขาก็ยังไม่จ่าย!
“ผมหวังว่าพนักงานจากแอปพลิเคชันทำความสะอาดบ้านจะช่วยชีวิตคนยุ่งคนนี้ให้ดีขึ้น!”

‘เดชิต’ ชายหนุ่มอายุยี่สิบเจ็ดปี ลาออกจากบริษัทของที่บ้านเพราะเหตุผลบางอย่าง
หลงใหลการทำมาหากิน คิดอยากเปิดบริษัททำความสะอาดของตัวเอง
เขาตัดสินใจไปเป็นพนักงานทำความสะอาดเพื่อศึกษาดูงาน
แต่งงานแรกที่เจอกลับทำให้ขวัญหนีดีฝ่อ
“บอกผมที นี่บ้านคนใช้ไหมครับ!”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6343-2

9 786161 863432

305 หน้า